Jéčko

5/2019

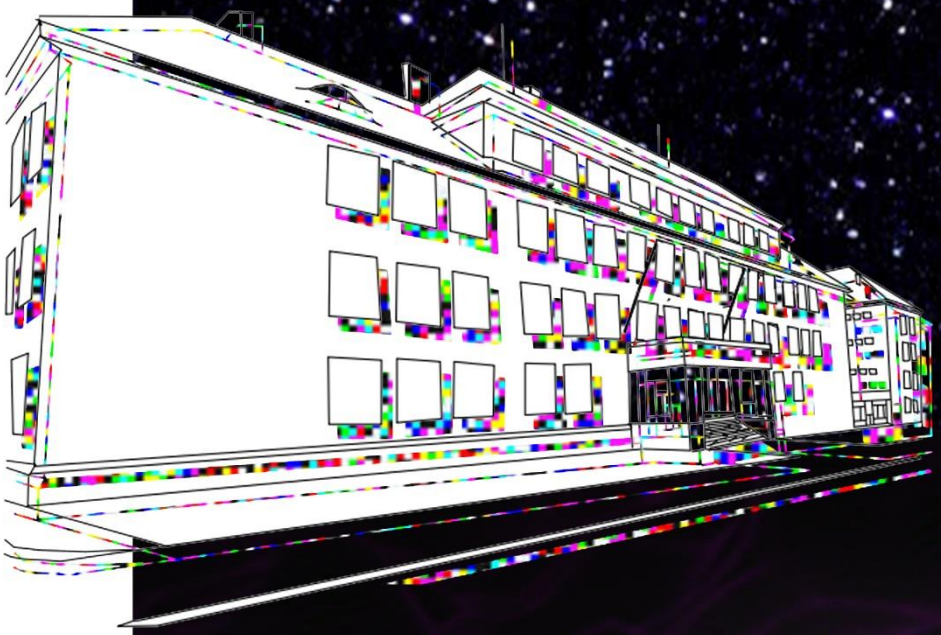

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠP9 Jeronýmova

Komiks

NOČNÍ SOCIÁLNÍ PRACOVNICE

ELIŠKA LOUMOVÁ
KVARTA

Obsah

Komiks ……1

Obsah ……..……2

Slohy ……3

Abeceda ……..…5

Hádanky ……..…6

Básně ……..…7

Kvantová soliflukce
aneb Já mládnu……..10

Slohy

Adam Nýč (1.A)

Už je to rok, od chvíle, kdy jsem poprvé vstoupil do této školy. Bylo to na DNI OTEVŘENÝCH DVEŘÍ. Hned, když jsem prošel dveřmi, jsem cítil příjemnou atmosféru. Jako první jsem šel do jídelny, kde měl pan ředitel proslov. Jeho řeč se mi velice líbila, především důvody, proč bychom měli jít studovat právě sem. Se všemi jsem určitě souhlasil. Následovala prohlídka školy. Prošel jsem všechny učebny a poznal některé učitele. Třídy se mi velice líbily, byly dobře vybavené. Především mne nadchly odborné učebny – učebna fyziky, chemie a biologie. V každé z tříd byl učitel, který vyprávěl o předmětu, který vyučuje, a ochotně odpovídal na dotazy návštěvníků. Už po první návštěvě jsem si školu zamiloval. Když jsem večer odcházel, věděl jsem, že chci studovat právě zde.

Anna Jirkalová (1.A)

Dnes je to přesně rok, kdy jsem se poprvé byla podívat na téhle škole. Má volba byla jasná. Tatínek také chodil sem na gymnázium. Dodnes, když se ho někdo zeptá, kolik je v Liberci gymnázií, odpoví, že samozřejmě jedno. O jiné střední škole jsem neuvažovala. Chtěla bych studovat medicínu, a proto si myslím, že gymnázium je nejlepší volba.

Na den otevřených dveří jsem jela s oběma rodiči. Maminka byla v budově této školy poprvé. Zato tatínek se tu cítil jako doma. Zamířili jsme do „staré“ budovy. Tatínek mi ukázal, kde měl kmenovou třídu. Dále jsme se šli podívat do učebny chemie. Když jsme vyšli, tatínek se na mě podíval s radostným výrazem a řekl: „To byla moje třídní paní učitelka.“

Pak už jsme odjížděli domů. Moc jsem si přála se na gymnázium dostat, ale měla jsem před sebou přijímací zkoušky, kterých jsem se bála. Ale jsem tu!

Tadeáš Plíhal (4.K)

Ve chvíli, kdy jsem poprvé přicházel do Jergymu jako jeho student, jsem si říkal: Zvládnu to? Nebylo by přece jen lepší zůstat na mé dosavadní škole i přesto, že je na mě učivo moc jednoduché a vše zvládám bez jakékoli námahy? Nebylo. A ani testy mi nedělají velký problém, což mi značně ulehčují chytří a příjemní učitelé (bez výjimek) a přátelský kolektiv. Opravdu toho nelituji a nikdy litovat nebudu.

Andrea Niedobová
(4.K)

Sychrovský zámek

(líčení)

Zámek Sychrov je krásný, neobyčejný a pohádkový, já ho jako malá milovala a ráda se tam vracím doteď. Pokud tam strávíte tolik času, co já, přestane vás bavit ta nádherná kašna, která vám splní přání, nebo obrovská krásná zahrada, kam si můžete jít jen lehnout mezi ty voňavé rostliny, poslouchat, jak štěbetají ptáci v mohutných korunách stromů, jež tam vysadil už sám kníže.

Avšak když zajdete do temného lesa hned vedle zámku, ocitnete se úplně v jiném světě. Procházíte lesem, kde dříve byl slyšet dupot kopyt koní, na něž se zběsile proháněli páni, po boku jim štěkala smečka psů, natěšených na lov. Dnes jdete po kamenité cestičce, co praská pod každým krokem, nepotkáte člověka, a to vzbuzuje ještě tajemnější pocit. Když jste už za půlkou lesa, kam nepronikne paprsek slunce a stromy tvoří děsivé stíny, narazíte na pozůstatky mohutné brány, kterým jsme nikdy neřekli jinak než ,,věžičky“. Zde v kamenech a zdích je zaznamenán každý hon, každý kůň a pes, který pod ní prošel. Láká vás všechny tyhle vzpomínky slyšet. Můžete vylézt až nahoru, kde je takové malé okénko, a odtud shora sledovat celou tu nádhernou, čistou přírodu, stromy tančící ve větru, poslouchat nedaleko šumící řeku, nechat se od sluníčka pálit do tváře. V jedné věžičce někdo rozbil dveře, tam když vejdete, potáhne vás ta tma všude okolo pachem zatuchliny a vlhka, v tu chvíli se každý leká i myšky. U zdi je zamřížovaná díra, tam když si posvítíte, je vidět, že je to vykopaná chodba. Napadne vás, co tam dříve bylo. Byl to tunel, kde hledali údajný Sychrovský poklad.

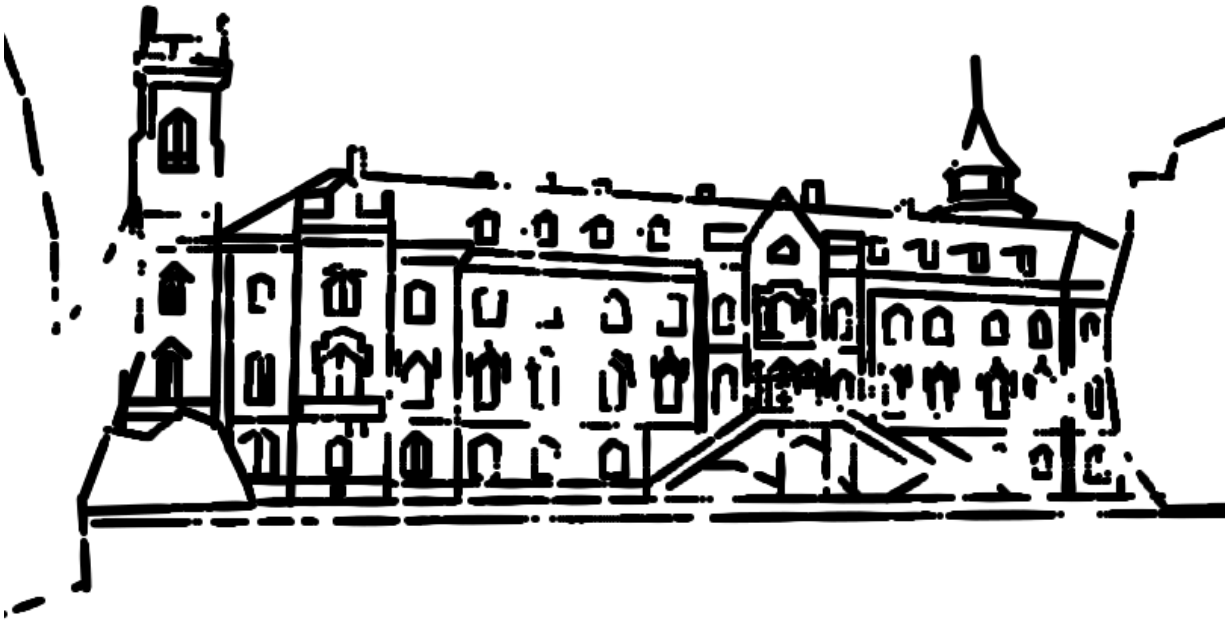

Abeceda „Surrealismus dne“

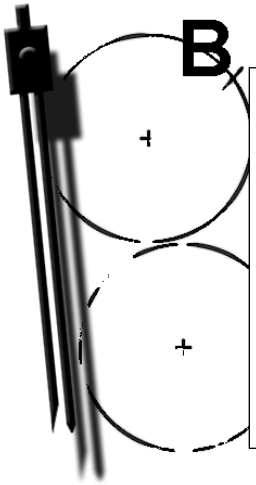

Jako dvě nedodělaný kružnice

matematika (ta nám nejde)

známka, která nikomu neudělá radost

dopis, který ti přijde

Bazén a skokanský můstek

v létě teplo, slunce pálí

uhořel jsi, zbyl jen prach

prach vesmírný

prach táhnoucí se za kometou

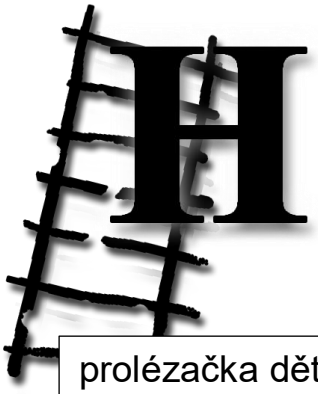

prolézačka dětí

po žebříku stoupám

nebesa studená plná větru

zpěv ptáků

jen tyčka je to hubená

inkoust, se kterým se píše

indián též usíná

měsíc přijde tiše

jako had, který se chtěl vyhřát na slunci

dráha některé z planet na nebi

rychlá jízda v serpentinách

za čím se vlastně ženem?

Hádanky

Poznej profesora podle karikatury:

Poznej profesora podle výroku:

„A teď jazykolamy!“

„Na tohle vám stačí selský rozum.“

„Sešity, knížky zavřít!“

„Jetzt spielen wir mit Obst. Ich bin die Mandarine…“

„Když vidíte obrázek, zapište si do sešitu obrázek.“

Básně

Tereza Svobodová (3.M)

První a poslední tvůj pohled

Stačily pouze tři pohledy
a byla jsem zas na zemi
Ty bloudils často v oblacích
já byla zas v nesnázích

První pohled, ten neviditelný
Prošel jsi kolem mě s příjemnou vůní
Však byl bys pro mě lehké zdání
Ztratil jsi se znenadání

Druhý pohled se zdál letmý
Byla jsem u úžasu, jak se mění
tvůj stín v myšlenkách jiných
Na tebe vzpomínajících

Třetí pohled, ten nejsladší
Ty podíval ses na mě
a já zamilovala se
do tvých očí.

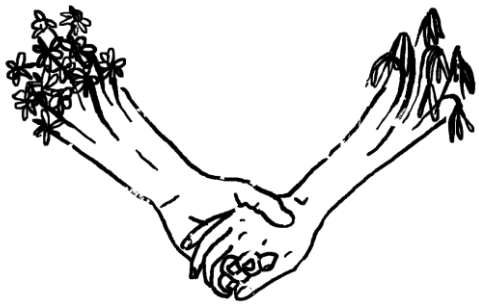

Kateřina Paulíková (4.K)

Životní štěstí

Mělo by být na tomto světě,
ale co když není?
Co když… co když prostě neexistuje?
Ale každý by měl být přeci šťastný, ne?
Co když ho já zrovna nenajdu?
Budu potom smutná?
Prostě… prostě musím najít
své štěstí.

Eliška Loumová (4.K)

Omluva všem němčinářům (i češtinářům)

A každý mužský hlas má jak ten
jeho znění
Scheiße!, co tu dělá?!
Aha. On tu není.
Já vídám ho tak milionkrát denně
a 'ne Millione z toho není on.
Vypadá to prostě beznadějně.
Snad ho aspoň malilinko dojme,
dass ich immer!, immer von ihm
träume!
taky ale doufám, že ho neděsí,
že si auf Deutsch vypisuji
svoji *(harmlos!)* obsesi.

Adeline Čičurová (3.L)

Ne nemožnosti

Pokud se na vás usměje člověk bez chrupu,
úsměv mu oplaťte.

Chce-li vám podat ruku člověk bezruký,
poplácejte ho po zádech.

Požádá-li vás bezstarostný člověk o radu,
poraďte.

Potřebuje-li plešatý člověk nový účes,
učešte ho.

Chce-li beznohý člověk běhat,
dejte mu babu.

Pokud by hendikepovaný chtěl tančit,
vemte ho do kola.

Přál-li by si slepý vidět obraz,
popište mu ho.

Chce-li bezcitný člověk umět milovat,
naučte ho to.

Nevěřte v nemožnost!

Mína Nováková (4.K)

Radovat se z maličkosti

Horká káva po ránu
Odpočinek po práci
Nová kniha, která voní
Když venku zpívají ptáci

Slyšet hudbu, co se nám líbí
Když slunce svítí do tváře
Když jemný vítr cuchá vlasy
Nová stránka diáře

Poslouchat bouřku za okny
Sledovat kotě usínat
Radovat se z maličkosti
nám pomůže se usmívat

Jiří Hyška (4.K)

Proslýchá se

V dílně se proslýchá
že pila randí s pilkou
V kuchyni se proslýchá
že chleba už má vrásky
Ve světě se proslýchá
že planeta už nemůže
V mé hlavě se proslýchá
V mé hlavě
Se
Proslýchá

Šárka Havranová (3.L)

Lidé říkají udělej za sebou tlustou čáru!
Čáru. Mám si snad vzít štětec s barvou, nakreslit čáru a přeskočit ji?
A co potom, myšlenky mě stejně doženou, ty nezmizí.
I kdybych se na stotisíckrát snažila je vymazat, stejně tam budou.
Jako kdybych měla za sebou dým, který si mě vždycky najde.

Udělej za sebou tlustou čáru!
Nedokážu přeskočit svůj stín, jak se snažím, tak se snažím, ale úhel světla neohnu.
Stín je za mnou, někdy i přede mnou, ale vždy u mě.

Nebudu nic přeskakovat, musím to přijmout, jako nezlomný fakt.
To, co bylo, už prostě neodpářeme, ale můžeme se s tím vyrovnat.

Bára Slavíčková (3.L)

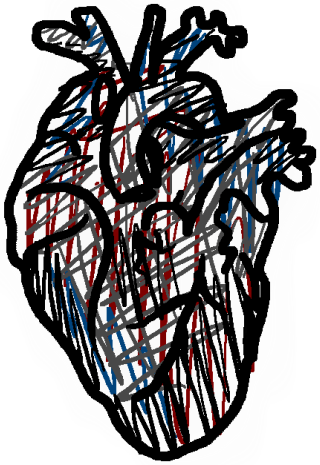

Jdu tmavou ulicí
kráčím pomalu
krok za krokem
ruce mi mrznou
a slzy z očí stékají
Jdu tmavou ulicí
slyším jen hrobové ticho
vidím jen tmu
v srdci úzkost
v puse hořkost
zklamání z lidí
nechuť z činů
Jdu tmavou ulicí
a v hlavě se mi perou myšlenky
co je špatně
bojím se
je tma
a není tu nikdo
kdo chytil by ruku mou
a ukázal mi kousek slunce
začíná pršet
kapky deště bojují o mou pozornost
raz
dva
tři
stékají rychle
a zmateně
po mých tvářích
omývají oči
nos
rty
a zase hned mizí
Jdu tmavou ulicí
nevím
kde dnes ulehnu ke spánku
a kde zítra ráno vzbudím se
snad po cestě najdu
duši nějakou
která mě vezme
na prohlídku rájem
a zase bude všechno
v pořádku

Kvantová solifluke aneb Já mládnu

Díl II.

JH

„Co se stalo?" řekl Igor, který se právě probral z mdlob. Nedaleko od něj ležel Arnold zavalený skříní. Po tajemné kapalině, jež se vylévala ze skříně, nezůstala ani loužička. Najednou Igor pocítil divný pocit, jako by se bral odněkud z pravého malíčku na jeho tenké nožce. Už necítil blízkou smrt, která čekala za jeho postelí, až vydechne poslední doušek vzduchu.

Zpod skříně se ozval zvuk podobný těm, které známe ze zoologické zahrady, byl to Arnold. Jeho skleněná obálka praskla ve švech. „Bolí mě hlava, asi budu zvracet sklo", jak řekl, tak se i stalo.

Arnold se oprášil a šel se podívat na Igora, při cestě minul okno a zběžně se do něj podíval a nevěnoval moc velkou pozornost co se děje venku. „Jseš v pohodě? " zeptal se Arnold. „No, nejlíp mi není, ale pořád lepší než být v nebi", když Igor odpovídal jeho pohled se přesunul ven z okna, které stálo vedle jeho postele.

Za oknem se dělo mnohem zajímavější představení, listy padaly nahoru, Slunce šlo po obloze od západu k východu a voda tekla do kopce. Najednou přišel doktor svíčka a ptá se: „?etneicap enap etám es kaJ", Igor se na něj podíval jako by mluvil čínsky. „?iletsop v težel etámen ,kedářopen ývokat ut ej čorP" dodal a pak si všiml, že pacient mluví pozpátku. „?tset ýkajěn ej ot ,uktápzop etívulm ěm an čorP". Doktor s Igorem se nemohli za žádnou cenu domluvit, oba začali být na sebe vzteklý, a tak se do toho vložil Arnold: „okelad šilířp edjaz ot žen ,emíndilku inhcišv es išdaR", oba se na něj podívali a v myslích jim šla stejná myšlenka <To je ale imbecil>.

Po tomto nedorozumnění se musel Igor s Arnoldem naučit mluvit a poslouchat pozpátku, bylo to pro ně těžké období. Asi měsíc na to, už bylo vše při starém, až na jednu jedinou věc, kterou nemohl přehlížet jak Arnold, tak i Igor. Oba pociťovali, že místo toho, aby stárli, tak spíše mládnou. A toto magické mládnutí nebo jak to nazvat, se projevovalo i na jejich fyzické a mentální stránce. Igorovi už nebylo osmdesát, ale byl to čerstvý padesátník, který mohl prožít svůj život od konce do začátku. Arnold byl na tom úplně stejně, až na jeho tetování, který si nechal "odtetovat" kolem padesáti. Ono to vlastně nebylo jen jedno tetování ale hned tři (poník,srdíčko, drak).

Stále jim vrtalo hlavou, co se stane, až přijde na porod, paní Žárovková s paní Cédéčkovou byly dávno po smrti, a to kouzlo fungovalo pouze na ně.

I ty můžeš psát pro Jégéčko! Básně, slohovky, povídky, články, memes, komiksy, prostě co tě baví a napadne! Stačí se ozvat na e-mail p. profesorky Horanové (zaneta.horanova@jergym.cz).

Náklad: 20 čísel
Vydává: Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova, Liberec
2. obnovené vydání
5/2019
Redakce: Dalimil Keršláger, Žaneta Horanová
kompletní grafika Eliška Loumová